

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **JUDr. P. O.**, zastoupeného Mgr. Josefem Bedečem, advokátem se sídlem tamtéž, proti žalovanému **Energetickému regulačnímu úřadu**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 4. 6. 2012, č. j. 02538-8/2012-ERÚ, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2013, č. j. 62 A 55/2012 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 15. 3. 2012 obdržel žalovaný od žalobce žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, dne 21. 3. 2012 žalobce upřesnil, že o informace žádá vlastním jménem, nikoliv v zastoupení právnické osoby, jejímž jménem žádost původně podal. Konkrétně požadoval poskytnutí „*veškerých kopií příslušných listin a dokumentů*“, jimiž žadatelé o licenci společnosti APOLO SOLAR s.r.o. a Olymp, export-import, spol.s.r.o. prokazovali splnění podmínek pro udělení licence podle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2012 žádost odmítl s tím, že jde o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků, které mu byly předány osobami, jímž takovouto povinnost zákon neukládá a které nesdělily, že s poskytnutím informací souhlasí [tj. podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím]. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce

rozklad, který předsedkyně žalovaného v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí žalovaného potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který výše označeným rozsudkem rozhodnutí předsedkyně zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Proti rozsudku krajského soudu nyní žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění rozsudku krajského soudu

[4] Krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalobce ohledně charakteru listin, které žalobcem identifikované žadatelky o udělení licence přikládaly ke svým žádostem o udělení licence v řízení před žalovaným; považoval je tedy za listiny, jejichž neposkytnutí nelze opřít o § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Argumentoval přitom tím, že předmětné listiny byly předloženy osobami, kterým jejich předložení ukládá zákon (konkrétně § 7 odst. 4 energetického zákona). Samotné zahájení řízení o udělení licence sice spadá do sféry úvah žadatelů (je na nich, zda budou o licenci žádat či nikoliv), rozhodnou-li se však pro podání žádosti o licenci, pak jim energetický zákon ukládá předložení listin konkrétního charakteru (obsahu) dokládajících konkrétní skutečnosti (splnění podmínek stanovených energetickým zákonem). Listiny, které měly být předloženy žalovanému v rámci správního řízení o udělení licence, tedy nejsou informacemi, které by byly předány osobou, již zákon tuto povinnost neukládá. Již tato základní podmínka pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla podle krajského soudu splněna.

[5] Na podporu tohoto názoru odkázal krajský soud na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2010, č. j. 11 Ca 100/2009 – 31, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67 (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud konstatoval, že listiny, kterými žadatel o licenci prokazuje splnění podmínek pro její udělení, nemohou mít výlučně charakter soukromý již proto, že na jejich základě žalovaný realizuje svoji veřejnoprávní regulační pravomoc (a odpovědnost). Jde o listiny, kterými má být žádost o získání veřejnoprávního oprávnění nezbytného k výkonu regulované (licencované) činnosti dokládána, a tedy o listiny, jejichž předložení je nezbytnou podmínkou toho, aby žadatel o licenci uvedené veřejnoprávní oprávnění k výkonu licencované činnosti získal. Poskytnutí takových listin na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. umožňuje veřejnou kontrolu nad činností veřejné správy při udělování licencí, aniž by přitom stejně efektivní kontroly bylo možno dosáhnout jiným způsobem. Dle krajského soudu je tedy v daném případě namístě aplikovat princip otevřenosti (publicity) veřejné správy, v souladu s právním názorem vyjádřeným v bodech [36] a [37] rozsudku NSS č. j. 1 As 141/2011 – 67.

[6] Krajský soud dále uvedl, že samotným obsahem listin, které měly být přiloženy k předmětným žádostem o licenci, se napadené rozhodnutí nezabývá. Soud tak nemohl bez dalšího *prima vista* posoudit, zda není dán jiný důvod pro jejich neposkytnutí, popř. pro jejich částečné neposkytnutí, vyplývající z ochrany jejich obsahu. Z tohoto důvodu nepostupoval podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a žalovanému nenařídil tyto listiny žalobci poskytnout, ale věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalobce

pokračování

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud vyložil § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím značně restriktivně, ve prospěch žadatelů o informace, avšak bez ohledu na jiná legitimní práva třetích osob, která stojí s právem na informace v kolizi. Krajský soud postavil své rozhodnutí na obecném požadavku transparentnosti veřejné správy, aniž by dostatečně zohlednil, že smyslem uvedeného ustanovení je ochrana soukromých či neveřejných dat třetích osob, nikoliv ochrana správního orgánu před břemenem větší transparentnosti.

[8] Údaje předkládané žadateli o licenci podle § 5 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 4 energetického zákona a podle § 4 až 10 vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, mají dle stěžovatele rozličnou povahu, přičemž mnohdy se jedná o údaje povahy obchodní, technické, bezpečnostní, personální či finanční a daňové, v případě fyzických osob přímo soukromé povahy. Obecně se bude jednat o interní informace, na jejichž zveřejnění nemůže mít žadatel o licenci zájem a jejichž zveřejnění jej může poškozovat v konkurenčním prostředí. Ne všechny z těchto informací jsou zároveň podřaditelné pod některé jiné výjimky z režimu poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jak naznačuje krajský soud.

[9] V případě neurčitosti zákonných ustanovení je při jejich interpretaci a aplikaci třeba identifikovat a šetřit všechny chráněné zájmy dotčených osob a v případě jejich kolize postupovat s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu tak, aby nebyl žádný zájem neproporcionálně omezen. Podle stěžovatele není v daném případě pochyb o nutnosti zveřejňovat rozhodnutí o udělení, změně či zrušení licence, případně rozhodnutí, kterými došlo k zamítnutí žádosti o licenci. S ohledem na dotčené zájmy účastníků řízení se však nejvíce nezbytným poskytováním údajů, které se týkají rozsahu a plnění jejich daňových povinností, bezpečnostního zajištění energetických zařízení, jejich technického řešení, vzdělání a kvalifikace zástupců účastníka řízení či podoby a podmínek jim poskytovaných bankovních služeb. Zveřejňování těchto údajů by dle názoru stěžovatele šlo významně nad rámec požadavku transparentnosti veřejné správy a smyslu samotného zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým jistě není zveřejňování potenciálně zneužitelných dat soukromých subjektů.

[10] Podle stěžovatele by za povinnost stanovenou zákonem ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu měla být považována (s ohledem na čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) pouze povinnost dostatečně určitá a stanovená bezpodmínečně pro jasně vymezený okruh osob, nikoliv obecná povinnost směřující k prokázání určitých skutečností, jejíž konkrétní realizace záleží na vůli té které osoby. Takovým ustanovením je v energetickém zákoně například § 20 odst. 6, z něž lze jednoznačně vyvozovat povinnost určitých držitelů licence sestavovat regulační výkazy a předkládat je stěžovateli. Avšak § 5 odst. 3 energetického zákona pouze zakotvuje povinnost žadatele o licenci předložit podklady k rozhodnutí o žádosti, tj. jde o procesní normu upravující dokazování, která stanoví skutečnosti, které mají být prokázány, ale nestanoví povinnost předložit konkrétní dokumenty. Následkem nesplnění této normy je pouze procesní odpovědnost (vydání nepříznivého rozhodnutí v licenčním řízení), nikoliv hmotněprávní povinnost předložit specifikované informace. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu přitom podle názoru stěžovatele jako nutnou podmínku předpokládá stanovení hmotněprávní povinnosti.

[11] Výklad zvolený krajským soudem dle stěžovatele vede k tomu, že informaci poskytnutou na základě zákona ve smyslu předmětného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím je možno *de facto* považovat každou informaci poskytnutou subjektem správnímu

orgánu v rámci správního řízení či jiného obdobného procesu (výkon kontroly, dozoru atd.). S ohledem na ochranu dotčených zájmů třetích osob a z hlediska jejich legitimního očekávání by však mělo být apriorně určitelné, jaká informace může být předmětem žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť je možné, že hodnota dané informace je pro dotčený subjekt vyšší než zájem na účastenství v daném správním řízení.

[12] Pojetí zastávané krajským soudem by též zakládalo ničím neodůvodněnou rozdílnost v aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[13] Povinnost ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona je navíc až druhotná ve vztahu k žádosti o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích. Řízení o udělení licence je zahajováno na žádost, tj. jde o správní řízení, jímž plně disponuje žadatel. Dále, ne každý důkaz předložený žadatelem v řízení o udělení licence, který má prokázat splnění podmínek obsažených v uvedeném ustanovení energetického zákona, dané podmínky skutečně prokazuje. Není také zřejmé, zda by v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím měly být poskytovány podklady ze spisů v řízeních, v nichž byla žádost o udělení licence zamítnuta.

[14] Stěžovatel konečně také požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti však Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť bezprostředně po vykonání všech nezbytných procesních úkonů rozhodl přímo ve věci samé.

[15] Žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení. Krajský soud dle něj vyložil příliš restriktivně výluky z povinnosti poskytovat informace na základě zákona č. 106/1999 Sb. obsaženou v § 11 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona. Podle zmiňovaného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt informací neposkytne, „pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí“.

[18] V daném případě není sporu o tom, že žalobce žádal o poskytnutí informací vzniklých bez použití veřejných prostředků a že osoby, které je stěžovateli (tj. povinnému subjektu ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím) předaly, neudělily s jejich poskytnutím souhlas. Sporným tak je pouze to, zda stěžovateli předmětné informace poskytly osoby, jímž takovouto povinnost zákon neukládá.

[19] Krajský soud dospěl k závěru, že posledně uvedená podmínka aplikace citované výluky z povinnosti poskytovat informace není splněna, neboť subjekt usilující o podnikání v energetických odvětvích je v řízení o udělení licence povinen prokázat (kromě jiného), že „*má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licenci vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena (...)*“ (§ 5 odst. 3 energetického zákona). Finančními předpoklady se rozumí „*schopnost žadatele finančně zabezpečit provozování činnosti, na kterou*

pokračování

je vyžadována licence, a schopnost zabezpečit závazky nejméně na období 5 let. Finanční předpoklady žadatel nespĺňuje, pokud v průběhu uplynulých 3 let soud zrušil konkurs vedený na majetek žadatele proto, že bylo splněno rozvrhové usnesení, nebo soud zamítl insolvenční návrh proto, že majetek dlužníka nebude postačovat k úhradě nákladů insolvenčního řízení, nebo rozhodl o zrušení konkursu proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující. Žadatel o licenci není finančně způsobilý, jestliže má evidovány nedoplatky na daních, clech a poplatcích, pojistném na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistném na všeobecné zdravotní pojištění a na pokutách“ (§ 5 odst. 6 téhož zákona). Technické předpoklady se považují za splněné u „energetického zařízení, u kterého je osvědčena jeho bezpečnost v rozsahu a za podmínek stanovených právními a ostatními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v souladu s technickou dokumentací. Pokud je energetické zařízení stavbou, musí žadatel o udělení licence rovněž prokázat, že je oprávněn stavbu užívat nebo jinak provozovat“ (§ 5 odst. 7 cit. zákona). Obsah žádosti o licenci stanoví dále § 7 energetického zákona, podle nějž je k žádosti nutno připojit rovněž doklady prokazující odbornou způsobilost fyzické osoby a odpovědného zástupce, finanční a technické předpoklady, vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, doklady o umístění provozovny nebo vymezeného území a další. Uvedené povinnosti jsou blíže rozvedeny v § 4 až 10 vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb.

[20] S takto vyjádřeným závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Z citovaných ustanovení zřetelně a jasně plyne povinnost fyzické nebo právnické osoby, která žádá stěžovatele o licenci k podnikání v energetických odvětvích na území České republiky, prokázat „finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti“, včetně bližší specifikace toho, jakým způsobem lze tyto předpoklady prokázat. Informace obsažené v listinách a dokumentech, které žadatel o licenci stěžovateli za tímto účelem předá, tak zcela jistě nelze považovat za informace, jejichž předání mu zákon neukládá, ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[21] Takovému výkladu uvedeného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím podle přesvědčení zdejšího soudu nijak nebrání ani to, že vznik povinnosti předat stěžovateli doklady prokazující předpoklady žadatele o licenci k zajištění výkonu licencované činnosti je svázán s úkonem, který je v dispozici adresáta této povinnosti (tj. vzniká podáním žádosti o licenci) a že žadatel o licenci nese při jejím nesplnění pouze „procesní odpovědnost“ (tj. neobdrží licenci). Paušální vyloučení všech informací obsažených v listinách a dokumentech předaných stěžovateli žadateli o licence z rozsahu práva na informace by totiž v důsledku znamenalo, že by byl znemožněn efektivní výkon veřejné kontroly nad činností stěžovatele při udělování licencí podle energetického zákona.

[22] Podnikání v energetických odvětvích je podřízeno zvláštní veřejnoprávní regulaci, neboť, jak uvádí důvodová zpráva k energetickému zákonu, „[z]ákladním úkolem podnikatelských aktivit v energetických odvětvích je zajištění plynulých a kvalitních dodávek elektřiny, plynu a tepla. Přitom cena nabízené energie musí být přijatelná pro co nejširší okruh zákazníků, pořízení energie a její přeprava do místa spotřeby musí být zajišťována šetrným způsobem vůči životnímu prostředí, bezpečně a spolehlivě. Některé specifikované činnosti v energetickém odvětví mají nejen strategický význam pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva, ale jejich narušení může být i příčinou obecného ohrožení. Proto jsou tyto činnosti podřízeny zvláštnímu režimu stanovenému tímto zákonem.“ Pro výkon veřejné kontroly v dané oblasti (tj. zda stěžovatel uděluje licence řádným způsobem) prostřednictvím práva na informace tedy existují legitimní důvody.

[23] Zároveň neplatí, že by uvedený výklad nebral ohled na legitimní zájmy a práva třetích osob (žadatelů o licenci), která jsou v kolizi s právy žadatelů o informace. Krajský soud stěžovateli ponechal dostatek prostoru k tomu, aby práva a legitimní zájmy třetích osob při opětovném rozhodování o žalobcově žádosti o informace zohlednil a případně odmítl tyto

informace poskytnout (anebo je poskytl pouze v omezeném rozsahu) s odkazem na jiné výluky z práva na informace stanovené zákonem č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tyto výluky představují dostatečné záruky proti tomu, aby žádosti o poskytnutí informací o údajích sdělených stěžovateli třetími osobami v rámci licenčních řízení představovaly pro konkurenty žadatelů o licence nástroj, jak se dostat k různým citlivým datům o jejich hospodaření, případně k jinému obdobnému zneužívání práva na informace. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout povinný subjekt „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje (...) jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu*“. Povinný subjekt dále neposkytne požadovanou informaci například tehdy, pokud je v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup (§ 7 cit. zákona), pokud je obchodním tajemstvím (§ 9 odst. 1 téhož zákona), nebo pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského [§ 11 odst. 2 písm. c) zákona].

[24] Stěžovatel sice namítá, že ne všechny údaje sdělované žadateli o licenci jsou podřaditelné pod některou z dalších výluk z práva na informace, avšak jeho námitka je čistě hypotetická. Neuvádí žádnou konkrétní listinu, dokument nebo v nich obsažené údaje předané žadateli o licence v nynějším případě (ale ani žádný abstraktní typový příklad), jejichž poskytnutí žalobci by představovalo nepřiměřený zásah do práv těchto žadatelů a zároveň by nebylo možné jejich poskytnutí odmítnout s poukazem na jinou výluky z práva na informace.

[25] K argumentaci stěžovatele legitimním očekáváním třetích osob Nejvyšší správní soud uvádí, že v případech, kdy zákon obsahuje neurčité právní pojmy, které je nutno v každé jednotlivé věci vyložit, je z povahy věci nemožné, aby jeho interpretace byla *a priori* jasně určitelná a stoprocentně předvídatelná. Obzvláště to platí u pojmů, při jejichž výkladu je třeba přihlížet ke skutečnosti, že předmětné normy představují zákonnou realizaci některého z ústavně garantovaných práv, jako je tomu i v nynějším případě. Je jistě záhodno usilovat o to, aby rozhodovací praxe (jak stěžovatele, tak správních soudů) pokud možno co nejpřesněji vymezila, které informace je nutno žadatelům poskytovat a na které dopadá některá ze zákonných výluk. Požadavek, aby si subjekt zvažující účast v licenčním řízení mohl dopředu učinit úvahu, zda je pro něj hodnota určité informace, respektive hodnota jejího nezveřejnění, vyšší, než zájem na účastenství v daném řízení, je jistě legitimní. Takové právní jistoty však nelze dosáhnout „zkratkou“, kterou prosazuje stěžovatel, tj. obecným zamezením přístupu žadatelů o informace ke všem informacím předávaným stěžovateli ze strany žadatelů o licenci.

[26] Důvodnou neshledal NSS ani stěžovatelovu námitku, podle níž by měla být vykládána shodně ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle § 11 odst. 3 uvedeného zákona „*[i]nformace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností*“. Z citovaného ustanovení je patrné, že zákonodárce považoval za nutné podrobit speciálnímu režimu ochranu informací, které povinné subjekty získávají od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti. Z toho, že uvedený „přísnější“ (z hlediska žadatelů o informace) režim výslovně vztáhl pouze na takto získané informace, tak Nejvyšší správní soud dovozuje přesně opačný závěr než stěžovatel, tedy že záměrem zákonodárce nebylo stanovit stejně „přísný“ režim rovněž pro informace, které povinné subjekty získávají od třetích osob jiným způsobem.

[27] Stěžovatel konečně také namítl, že není zřejmé, jak nakládat s listinami či dokumenty předloženými žadatelem v řízení o udělení licence, které neslouží k prokázání požadavků

pokračování

stanovených v § 5 odst. 3 energetického zákona. V případě, že se ukáže, že jde o listiny či dokumenty, které s podstatou daného licenčního řízení nesouvisejí (a zároveň povinnost poskytnout tyto materiály stěžovateli nestanoví žádné jiné zákonné ustanovení), pak na ně bude dopadat nyní posuzovaná vyluka z práva na informace; půjde totiž o informace, jejichž předání povinnému subjektu zákon třetí osobě neukládá.

[28] K obdobným závěrům při výkladu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím ostatně Nejvyšší správní soud dospěl již v minulosti. V rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 15/2006 – 113, shledal, že Ministerstvo průmyslu a obchodu nemůže toliko s odkazem na dané omezení práva na informace odmítnout žádost o poskytnutí projektů pokusů na zvířatech, které mu byly předány uživateli pokusných zvířat. Odkázal přitom na úpravu obsaženou v zákoně č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, podle níž fyzické a právnické osoby, které chtějí získat povolení k provádění pokusů na zvířatech, jsou povinny ve správním řízení odborným komisím uživatelských zařízení předložit své projekty, na jejich základě pak příslušné státní orgány vydávají povolení k použití pokusných zvířat pro účely vymezené v projektech. Ve zmiňovaném případě tak zákon rovněž ukládá třetí osobě povinnost předat určité informace (projekt pokusů na zvířatech) povinnému subjektu teprve v návaznosti na úkon, který je v dispozici této třetí osoby (podání žádosti o schválení projektu pokusů na zvířatech). Nejvyšší správní soud zároveň nevidí důvod k tomu, aby se v nynějším případě od uvedeného výkladu posuzovaného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím odchýlil.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a tak by měl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti žalovanému, který neúspěšně podal kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu. Žádné náklady mu však v řízení nevznikly. Žalovaný, jako procesně neúspěšná strana, na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu